

Øjeblikke ganske tavs og lod Blikket glide rundt over Forsamlingen, mens der i hans Ansigt bredte sig et lunt triumferende, Provst Tønnesen helliget Smil, der blev besvaret med en forstaaende Munterhed af Mandfolkene henne ved Vinduerne og i den nederste Ende af Salen.

Endelig sagde han med sin uskyldigt lydende Stemme:

„Ja, saa skulde vi vel ha'e en Sang at begynde med, go'e Venner! Hr. Pastor Hansted har ikke noget særligt Ønske i den Henseende, saa vi kan vælge, hvad vi selv synes. Hvad skal vi saa syng'?"

Der blev fra Forsamlingen raabt paa forskellige Sange. Til sidst blev man enig om „Frem, Bondemand, frem!"

„Ja, la' vos syng den," sagde Væveren med et nyt Smil. „Det er en Sang, der passer vos!"

Han gav selv med skingrende Fistel Tonen an, og straks brød Stemmerne øredøvende frem fra alle Sider. Det var ikke Sang. Det var en vild Skrigen uden Maade, en Beruselse i egen Lungekraft, der truede med at sprænge Ørehinderne.

Emanuel havde anbragt sig i Kurvestolen, hvor han sad foroverbøjet med korslagte Ben og ofte strøg sig med Haanden uroligt gennem Haaret. Han deltog ikke i Sangen og følte sig i det hele ikke rigtig vel tilmode. Den skumle, mørke Sal, de frittende Blikke, der allevegne fra mødte ham, naar han løftede Hovedet, Væver Hansens prosaiske Indledningsord og den larmende, uharmoniske Sang havde et Øjeblik bragt ham ud af Stemning.

Desuden pintes han af, at han paa Grund af et uberegneligt Uheld ikke havde faaet Lejlighed til at meddele Provst Tønnesen sin Beslutning om at tale her. Med velberaad Hu havde han opsat indtil det sidste Øjeblik at give Provsten nogen Meddelelse herom, ligesom han havde bedet Væver Hansen ikke offentlig at bekendtgøre Mødets Afholdelse, for at det saa lidt som mulig skulde faa Karakteren af en Udæskning. Men da han, kort før han forlod Præstegaarden, i den nævnte Hensigt havde opsøgt Provsten, var denne tilfældigvis en halv Time i Forvejen taget bort for at besøge en af Nabopræsterne. Han havde da fundet